

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από το περίφημο βιβλίο του Ιατρού ΔΟΥΚΡ, διευθυντού της ειδικής κλινικής της 'Αστυνομίας Παριίων)

Οι θύνηται των δηλητηρίων. Ένας εκχυμώσιος ύμνος του Κένσευ προς το όπιον. Μετά την εύτυχία και την ήσυχή, ή συμφορά και το σπέρμα του θανάτου. Μία εύτυχία που εξαγοράζεται με τη ζωή. Πώς έρευνήθηκε ή μορφίνη. Η πρώτη χρήση της. Πώς γίνεται κανείς μορφινομανής. Η τρομερή ευθύνη των γιατρών. Η ακατανίκητη συνήθεια. Ένα συγκινητικό ανέκδοτο. Ο άπαρηγόρητος γλύπτης, κλπ.

Η κοκαΐνη, ή μορφίνη, το όπιον, το χάσις...
Νά ή παρηγοριά και ή καταστροφή, το βάλαμο και το φαρμάκι, ή ζωή και ό θάνατος των σημερινών ανθρώπων!
Τά δηλητήρια αυτά, που δέν τ άνοητοποιούν μόνο άνθρωποι κοινού, αλλά και μεγαλόφρονες άκόμα, έχουν βινηθή άριστοφυσητικά από μεγάλους ποιητές και συγγραφείς, όπως ό Μπικοντε-λαίο, ό "Άγγλος Θωμάς ντέ Κένσευ και άλλοι. Για νά δητε δέ μέ-ζου ποιόν σημείον επέδρασαν στους ανθρώπους αυτούς, δημοσιεύου-με εδώ, έν μεταφράσει, ένα άριστοφυσητικό ύμνον του Κένσευ προς το όπιον:

«Ω θεό, διαπεραστή και δυνατά όπιον.
Έσού που δίχνεις ένα γλυκό βάλαμο στις πληγές που δέν για-
τρέπονται ποτέ και στις άγανίες που ανασταίνουιν τό πνεύμα.
Έσού που με τη μεγάλη σου δύναμη μας ξεναφέρεις τις νεανίες
μας έλαίτες, έσού που χρίζεις μέσ' στα σκοτάδια με δικά φανταστικά
και με μια τέχνη πιο βαθείά από του Φειδία
και του Πραξιτέλη, πολιτείες και ναούς που
περνούν σε λαμπρότητα ή Βαβλώνα και τών
Παρθενώνα και από τό χάσις του ύπνου του
γερμάτου όνειρα, άνακαλείς στο φώς του ή-
λιου τις άμορφίες που από καιρό φάτηκαν
και τ' άγαπημένα κ' εύλογημένα μας πόσοτα
που τό σκεπάζει ή σκιά του τάφου. Έσού μονά-
χα, ό δυνατά όπιον, δίχνεις στον άνθρωπο την
εύτυχία και κρατάς τό κλειδί του παραδεί-
σου!..»

Άλλοίμονο! Και ή εύτυχία αυτή διά της δη-
λητηριάσεως αποδεικνύεται σιγά-σιγά πως είνε,
όπως και ή άλλες εύτυχίες, μια άπάτη. Έτσι ό
Κένσευ, που στην άρχή πίστεψε ότι τό όπιον είνε
ένα «θεϊτό δώρο», δέν άργησε ν' άντιληφθή
ότι πρέπει κανείς νά φοβάται τους θεούς, ακόμα
και όταν φέρουιν δώρα. Μετά τις πρώτες ήδο-
νές που του χάρισε τό όπιον, ό διάσημος αυτός
συγγραφέας άρχισε νά περιγράφη τά μαρτύρια
που υπέφερε άτ' αυτό. Ένοιωσε, με τόν καιρό,
πως μια τρομερή κατάρα έβόστανε επάνω του και
ότι έτιμωρείτο έτσι, γιατί είχε προσπαθήσει νά
γίνη εύτυχής με τό δηλητήριο.

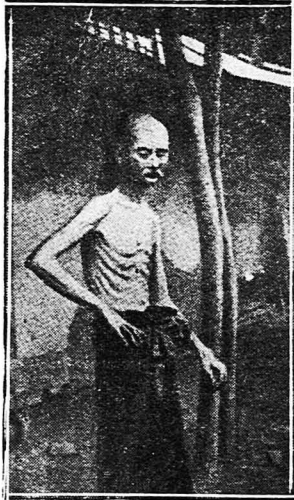
Όλες σχεδόν ή εύτυχίες άπαιτούν και θιάσις.
Μά ή εύτυχία του τοξικομανούς, εξαγοράζεται
πιο ακριβά άτ' όλες, γιατί την πληρώνει με την
ύγεια του. Τά δηλητήρια κλείνουιν μέσα τους τά
στέματα της όδύνης και του θανάτου, τά όπια,
με τόν καιρό, αναπτύσσονται μοιραίως. Τό πάθος
των δηλητηριών γίνεται τότε άκατανίκητο, ή δέ
χρήσις των άντιστοιχεί προς άποκονία.

Τά δηλητήρια είνε τόσο έπιουτα, όποτε, όμα-
σάς άρπάζουιν, δέν όσας άρίνουιν πιά. Ο θανατογόνος γίνεται σιγά σι-
γασά διαρκώς ζητάει μεγαλύτερη δόσι... Σε μερικούς
μορφινομανείς, ή καθημερινή δόσις της μορφίνης είνε πολυ-
μεγαλοπληθής άτ' ό,τι άπαιτείται για νά πληθισθεί ένας όγιής άνθρωπος.

Μεταξύ των δηλητηρίων αυτών τό πιο άντιπροσωπευτικά είνε ή
κοκαΐνη και τό όπιον, από τό όπιο γίνεται και ή μορφίνη. Μοινούν
δέ και τό δύο προκαλούν στην ψυχή μια κατάσταση μακαριότητος, έν
τούτους έχουν πολυ διαφορετική επίδρασι στον θανατογόνο. Κ' έν τό
όπιον προκαλεί γαλήνη και άδράνεια και είνε καθιστοφυσητικό, ή κοκαΐ-

νη αντίθετως προκαλεί ταραχή και έρεθισμό.
Κι' άς άρχίσουμε από τό όπιον.
Οι πρώτοι όπισοφάγοι, όπισοτότα και όπισοκατιστάι, ύπηξαν οι "Α-
ραβες, οι όποιοι άρχισαν νά χρησιμοποιούιν τό όπιον, όταν ό Μωάμεθ
τους άπήγορεύσε τό άλκοόλ. Γρήγορα τό όπιον, από την Άραβία έγινε
γνωστό ως την Ίσπανία και την Κίνα, παρακολούθηνας βήμα προς
βήμα τη φαρμακευτική εξέλιξι των μοιασεθικών.
Άπό τό όπιον άνεκαλύφθη στά 1816, ή μορφίνη, από τό Σεγγέν,
στρατιωτικό χημικό και στά 1830 ένας πρακτικός φαρμακοποιός, ό
Γάλλος Λαφόργκ, έπίνωσε πρώτος τις ένέσεις μορφίνης.
Ότόσο ή χρήση της μορφίνης, μόλις μετά τό 1870 άρχισε νά
διαδίδεται, μετά τη μεγάλη κατάχρησι των ένέσεων μορφίνης που
έκαναν οι Γερμανοί στους τραυματίες των κατά τόν πόλεμο του 1870.
Η μορφινομανία, όπως και ή χρήση των άλλων δηλητηρίων, είνε
μια πράξι άμύνης, μια έπιπορεία διαμαρτυρία έναντι των άδίων
όσων της υπάσχεσός μας, ένα φάρμακο κατά της
ζωής. Είνε ένα καταφύγιο μας, όπως λέει ό Φοβ-
ίντ, τό όπιο ζητάει μέσα στην άδράσεται, την
όπια κινήσει προτιμώτερη από την ύγεια!...
Οι περισσότεροι μορφινομανείς όφελουιν τό πά-
θος τους, σ' ένα τυχαίο, τις περισσότερες φορές,
περιστατικό.
Ένα πλήθος ανθρώπων έγιναν μορφινομανείς
έξ αίτιας των γιατρών, οι όποιοι, για νά τους καθυ-
σχύουιν ένα πόνο του ήπατος ή των νεφρών, μια
νευραλγία, μια ήμικρανία, τους κάνουν ένέσεις
μορφίνης!
Έπειτα ό άσθενής, όμα τόν Ξανατιάσι ό πό-
νος, κάνει μόνοι του την ένεσι. Έτσι, ίστερα από
μερικές ημέρες ή εβδομάδες, άν και ό πόνος τους
έχει περάσει πιά, δέν μπορούν νά κάνουν χωρίς
την ένεσι τους. Γίνονται με άλλους λόγους μορφι-
νομανείς!
Επίσης και ή περιστάσις κάνουν πολλούς άν-
θρώπους μορφινομανείς. Και νά μια τραή άπάτη-
σις: Η μορφίνη μανιά πρσοσβ άλλ-
λει πρδ πάντων σε άναλογια
ασράντα και πενήντα τοίς έ-
κατό τό ιατρικό πρσοσβικό
(γιατρούς, φαρμακοποιούς, μαίες, νοσοκόμους, νο-
σοκόμες κτλ.) Όλοι αυτοί έχουν πρόχειρη τη μορ-
φήν, την χρησιμοποιούιν στην άρχή από περιέργια
και ή περιέργια τους αυτή δέν άργεί νά τους παρ-
μοσθή στην άδυσσο...
Συμβαίνει επίσης συχνά, ίστερα από ένα δδυ-
νηρό γεγονός, ίστερα από μια θλίψη, μια άπογοή-
τευσι αισθηματική ή έπαγγελματική, ίστερα από
την άπόλεια ενός προσφιούς προσώπου, μερικοί
άνθρωποι, εξαρετικα είλαίσθητο, νά ζητούν την
παρηγοριά τους στο όπιον! Είνε τό μόνο τους καταφύγιο, ό μόνο τρό-
πος για νά παρηγορηθούν.
Ο Γάλλος συγγραφέας Ούγκ Λερου άναφέρει τό παρακάτω ανέκ-
δοτο ένός από τους μεγαλύτερους γλύπτες της Γαλλίας, ό όποιος,
άπαρηγόρητος για τό θάνατο της πολυγαταμένης του συζύγου, είχε
ζητήσι παρηγοριά στο όπιον.
«Μία μέρα είχα πάει νά έπισκεφθώ ένα από τά μυστικά Παρισιά
όπισοκατιστήρια, όταν, έξαφνα, μισανόγοντας μια πορτίτα παράμε-
ρη και μυστική, είδα ένα δωμάτιο, μέσα στο όπιο ήταν ξαπλωμένος
έπάνω σ' ένα κρεβάτι ένας άνθρωπος.
— Ποιός είνε εκεί; ρώτησα τόν καταστηματάρχη.
— Είνε ό κ. Ζ... ό γλύπτης, μου άπάντησε. Άπό τόν καιρό που
έγασε τη γυναίκα του, ζόχεται εδώ κάθε βράδι. Κα-
πνίζει τη μεγαλύτερη δόσι όπιου άτ' όλους τους άλ-
λους πελάτας μου. Έπειδή όμως ό θόρυθος τόν συ-
νομιλιών τόν ένοχλεί, έζήτησε νά του παραχωρήσου-
με την κοζίνα του καταστήματος για νά μένη σ'
αυτήν μόνο του...
Οι τοίχοι της κοζίνης του όπισοκατιστηρίου ήταν
σκαλισμένοι από φωτογραφίες και άνωκέλλες, ή ό-
ποιες απεικόνιζαν όλες τό ίδιο πρόσωπο, την πεθα-
μένη γυναίκα του γλύπτη.»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

"Ένας σκελετώδης Κινέζος μαρτι-
στής όπιου..."

